

Sygn. akt IV CSK 554/18

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa L. C.  
przeciwko U. H.  
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 30 maja 2019 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 31 sierpnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Powód L. C. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31 sierpnia 2017 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 7 czerwca 2016 r. którym oddalono powództwo przeciwko U. H. o ochronę dóbr osobistych i zapłatę.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że o oczywistej zasadności skargi świadczy to, że z materiału zgromadzonego w aktach sprawy wynika jednoznacznie, że na skutek działań pozwanej doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda, poprzez przypisanie mu choroby psychicznej z przekroczeniem kompetencji osoby sporządzającej opinię.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np.

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurystyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Przedstawienie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie odpowiada powyższym wymaganiom. Skarżący opiera się bowiem na własnej ocenie stanu faktycznego sprawy, odmiennej od oceny ustalonej przez Sady ją rozpoznające. Sąd Najwyższy natomiast związany jest ustaleniami stanu faktycznego sprawy dokonanymi przez Sady powszechne na mocy art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. Ponadto argumentacja przedstawiona przez skarżącego nie poddaje się weryfikacji kasacyjnej ze względu na brak wskazania konkretnych norm prawnych, których naruszenie doprowadziło - w ocenie powoda - do wydania oczywiście wadliwego wyroku.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.